

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Lewis Carroll

Alice in Wonderland (9/12): een nepschildpad

"Je kunt je niet voorstellen hoe blij ik ben je weer te zien, schat!" zei de hertogin terwijl ze Alice bij de arm nam en ze, zij aan zij, weg liepen. Alice was blij haar in zo'n goede bui te zien, en dacht bij zichzelf dat de hertogin misschien toch niet zo slecht was als ze leek te zijn toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten.

Toen begon Alice lang na te denken over wat zij zou doen als zij een hertogin was. De hertogin aan haar zijde was geheel uit haar gedachten en ze schrok toen ze haar stem dichtbij haar oor hoorde.

"Jij hebt iets aan je hoofd, liefje, en daardoor vergeet je te praten. Ik kan je nu niet vertellen wat de moraal daarvan is, maar ik zal er zo over nadenken."

"Weet je zeker dat het een moraal heeft?" vroeg Alice.

"Tut, tut, kind!" zei de hertogin; "alle dingen hebben een moraal als je die maar kunt vinden." En terwijl ze sprak, drukte ze zich dicht tegen Alice aan. Alice hield er niet zo van als de hertogin zo dichtbij kwam, maar ze hield er ook niet van

om onbeleefd te zijn, dus verdroeg ze het zo goed als ze kon.

"Het spel is nu zo slecht nog niet," zei Alice, die vond dat ze de tijd moest vullen met wat gepraat.

"Dat is zo," zei de hertogin, "en de moraal daarvan is: "Het is de liefde, het is de liefde, die doet de wereld draaien!"

"Iemand zei, het wordt gedaan door goed op je eigen werk te letten," zei Alice.

"Ach! Nou, het betekent ongeveer hetzelfde," zei de hertogin, en voegde eraan toe, "en de moraal daarvan is: zorg voor de zintuigen en de geluiden zullen voor zichzelf zorgen."

"Wat houdt ze ervan om moraal in dingen te vinden", dacht Alice.

"Waarom praat je niet meer en denk je niet wat minder lang na?" vroeg de hertogin.

"Ik heb het recht om na te denken," zei Alice op scherpe toon, want ze was moe en geërgerd.

"Net zo goed," zei de hertogin, "zoals varkens moeten vliegen; en de mor..." Maar hier stierf de stem van de hertogin weg te midden van haar lievelingswoord 'moraal', en Alice voelde de arm die was verstrengeld in de hare alsof ze bang was. Alice keek op en daar stond de koningin voor hen met haar armen over elkaar en een donkere frons op haar gezicht.

"Een fijne dag, majesteit!" begon de hertogin met een zwakke stem.

"Nu, ik waarschuw u op tijd," riep de koningin, met een voet stampend op de grond terwijl ze sprak: "Of jouw

hoofd eraf of jouw hoofd moet eraf, en dat in een mum van tijd! Maak je keuze!"

De hertogin had haar keuze snel gemaakt en was in een oogwenk weg.

"Laten we doorgaan met het spel," zei de koningin tegen Alice; en Alice was te bang om iets te zeggen, maar ging met haar mee terug naar het cricketveld.

De gasten waren allemaal in de schaduw gaan zitten om uit te rusten terwijl de koningin weg was, maar zodra ze haar zagen, haastten ze zich terug naar het spel; terwijl de koningin riep dat als ze niet meteen op hun plaats waren, het hun het leven zou kosten. De hele tijd dat het spel vorderde, bleef de koningin schreeuwen: "Eraf met zijn hoofd!" of "Eraf met haar hoofd!" zodat er na een half uur niemand meer op het terrein was behalve de koning, de koningin en Alice.

Toen stopte de koningin, behoorlijk buiten adem, en zei tegen Alice: "Heb je de Nepschildpad al gezien?"

"Nee," zei Alice, "ik weet niet wat een Nepschildpad is."

"Het is dat ding waar Nepschildpaddensoep van gemaakt is," zei de koningin.

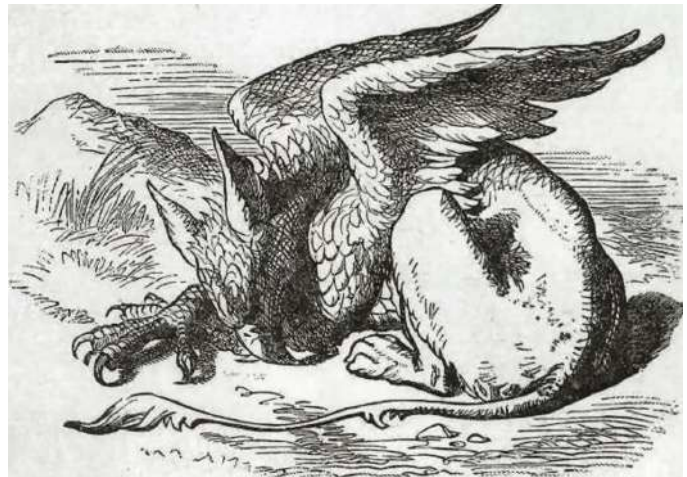
"Ik heb er nog nooit een gezien of van gehoord," zei Alice.

"Kom mee dan, dan zal hij je zijn verhaal vertellen," zei de koningin.

Toen ze wegliepen, hoorde Alice de koning zachtjes zeggen tegen degenen die de koningin ter dood had veroordeeld: "Jullie mogen allemaal vrijuit gaan!"

"Dat is maar goed ook", dacht Alice, want ze vond het erg verdrietig dat al die mannen hun hoofd moesten laten afhakken.

Ze kwamen al snel aan waar een Griffioen diep in slaap lag in de zon. (Als je niet weet hoe hij eruit ziet, kijk dan naar het plaatje.) "Sta op, saai ding!" zei de koningin, "en neem deze jongedame mee naar de

Nepschildpad. Ik moet nu terug". En ze liep weg en liet Alice achter bij de Griffioen. Alice was helemaal niet blij met zijn uiterlijk, maar ze bedacht dat ze zich er net zo veilig bij kon voelen als bij de koningin; dus wachtte ze.

De Griffioen ging rechtop zitten en wreef in zijn ogen; keek toen naar de koningin tot ze uit het zicht was en lachte toen. "Wat een plezier!" zei het, half tegen zichzelf, half tegen Alice.

"Wat is het leuke dan?" vroeg ze.

"Wel, zij is grappig," zei het. "Het is allemaal een gril van haar; ze hebben die hoofden er nooit afgehakt, weet je. Kom, we gaan verder."

Al snel zagen ze de Nepschildpad verdrietig en eenzaam op een rotsrichel zitten, en toen ze dichterbij kwamen, kon Alice hem horen zuchten alsof zijn hart zou breken. "Wat maakt hem zo verdrietig?" vroeg Alice.

"Het is allemaal een gril van hem," zei de Griffioen. "Hij heeft geen echt verdriet, weet je. Kom, we gaan verder."

Dus gingen ze naar de Nepschildpad, die hen met grote ogen vol tranen aankeek, maar niet sprak.

"Deze jongedame hier," zei de Griffioen, "ze wil meer weten over je vorige leven, ze wil dat heel graag weten."

"Ik zal het haar vertellen" zei de Nepschildpad op een diepe, droevige toon: "ga zitten en spreek geen woord tot ik klaar ben."

Dus gingen ze zitten, en een tijdje sprak niemand.

"Eens," zei de Nepschildpad eindelijk met een diepe zucht, "was ik een echte Schildpad. Toen we jong waren, gingen we naar school in de zee. We kregen les van een soort oude Schildpad - we noemden hem altijd gewoon Schildpad - "

"Waarom noemde je hem Schildpad, als hij dat niet was?" vroeg Alice.

"Hij heeft het ons zo geleerd, daarom," zei de Nepschildpad, "je bent nogal stom om dat niet te begrijpen!"

"Schaam je om zoiets simpels te vragen," voegde de Griffioen eraan toe; toen gingen ze allebei zitten en keken naar de arme Alice, die zich zo ongemakkelijk voelde dat ze wel in de aarde kon wegzinken.

Eindelijk zei de Griffioen tegen de Nepschildpad: "Vertel eens verder, oude kerel! Wees er niet de hele dag mee bezig!" En hij vervolgde met deze woorden: "Ja, we gingen naar school in de zee, hoewel je het misschien niet gelooft..."

"Ik zei niet dat ik het niet geloofde!" zei Alice.

"Dat heb je wel gedaan," zei de Nepschildpad.

"Houd je mond," voegde de Griffioen eraan toe.

De Nepschildpad vervolgde: "We kregen goed onderwijs - we gingen zelfs elke dag naar school -"

"Ik ben ook naar een school geweest," zei Alice. "Dus je hoeft niet zo trots te zijn."

"Heb je geleerd hoe je moet wassen?" vroeg de Nepschildpad.

"Nee, natuurlijk niet," zei Alice.

"Ah! Dan was die van jou geen goede school," zei de Nepschildpad. "Nu, ze hadden bij ons Frans, muziek, dansen en wassen, extra veel wassen."

"Je zal dat niet veel nodig hebben gehad in de zee," zei Alice.

"Ik heb niet geleerd te wassen," zei de Nepschildpad met een zucht. "Ik had maar een paar lessen gehad."

"En wat leerde je in de lessen?" vroeg Alice.

"In het begin was het natuurlijk alleen maar wrijven en uitwringen," zei de Nepschildpad. "Een keer per week kwam er een oude paling. Hij leerde ons de was uitstrekken, ophangen en opvouwen."

"Hoe ging dat?" vroeg Alice.

"Nou, ik kan het je zelf niet laten zien," zei hij: "Ik ben te stijf. En de Griffioen heeft het niet geleerd."

"Hoeveel uur per dag heb je les gehad?" vroeg Alice.

"Tien uur de eerste dag," zei de Nepschildpad "negen de volgende enzovoort."

"Wat een raar lesplan!" zei Alice.

"Daarom worden ze lessen genoemd," zei de Griffioen:
"ze worden van dag tot dag minder."

Dit was zo nieuw voor Alice dat ze een hele tijd stil zat en niets zei. "Dan zou er een dag komen dat je geen school meer zou hebben," zei ze uiteindelijk.

"Natuurlijk zou dat zo zijn," zei de Nepschildpad.

"Wat heb je toen gedaan?" vroeg Alice.

"Ik ben dit beu," zei de Griffioen: "vertel haar nu over de spelletjes die we speelden."